

ΤΟ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ ΣΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Η κυβέρνηση αφού έστρεψε όλη της προσπάθεια να κινητοποιήσει τη κοινωνία ενάντια στους απεργούς και ενώ το σχέδιο της καρτέρευσε πανηγυρικά στους δρόμους και τα συλλαλητήρια κατέφυγε στο επιχείρημα ότι πρόκειται για «Πολιτική Απεργία». Της απαντούμε ΝΑΙ είναι πολιτική απεργία όλων των εργαζομένων ενάντια στην μακροχρόνια πολιτική εφαρμογής του εργασιακού και ασφαλιστικού μεσαίωνα στον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα.

Βρισκόμαστε καταμεσής μιας μάχης όπου η κυβέρνηση έχει βαλθεί να πλήξει τα ασφαλιστικά δικαιώματα όχι γενικώς των «ευγενών» και των «φειρέ» ταμείων αλλά των πιο ευάλωτων κατηγοριών εργαζομένων. Αυτών δηλαδή που εδώ και χρόνια συνάινεσαν στις αντεργατικές μεταρρυθμίσεις και στις υποχωρήσεις για χάρη της ΟΝΕ και της ανάπτυξης. Αυτών που στη 15ετή πορεία θυσιών και οπισθοχωρήσεων ξέχασαν να αγωνίζονται, διέλυσαν τα συνδικάτα τους ή τα άφησαν να αλωθούν από φιλοκυβερνητικούς – φιλοεργοδοτικούς αξιωματούχους. Αυτή η λογική μείωσε τη διεκδικητική ισχύ των ομοσπονδιών, της ΓΣΕΕ / ΑΔΕΔΥ φορέων όπως το ΤΕΕ. Αυτή η λογική έφερε και στον αφρό σεκταριστικές και ακίνδυνες για τον ταξικό αντίπαλο προτάσεις όπως αυτή του ΠΑΜΕ.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΣΗΜΕΙΟ ΕΚΚΙΝΗΣΗΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Όποιος σήμερα θέλει να συμβάλει στην ανατροπή αυτής της κατάστασης οφείλει να προσέξει πολύ καλά τι κάνει ο αντίπαλος. Τι λέει για παράδειγμα ο τραπεζίτης Γκαρκάνας με τον οποίο ομνοεί και ο ΣΕΒ: Το προχώρημα των μεταρρυθμίσεων στο ασφαλιστικό δεν είναι υπόθεση «μιας ζαριάς» αλλά μια διαρκής προσπάθεια κατίσχυσης στην οποία κάθε λιθαράκι που μπαίνει άλλοτε πιο τολμηρό άλλοτε λιγότερο είναι σε σωστή κατεύθυνση. Δύο συμπεράσματα προκύπτουν από το παραπάνω συλλογισμό. Πρώτον ότι υπάρχουν και η αντίστροφη διαδικασία διεύρυνσης των κεκτημένων των εργαζομένων κατά την οποία είναι πολύ πιο χρήσιμοι νικηφόροι μαζικοί αγώνες, παρά ανέξοδοι μαξιμαλισμοί στα αιτήματα και δεύτερον ότι όποιος θέλει να συμβάλει ώστε το βέλος της ιστορίας να στραφεί ανάποδα οφείλει να κατανοήσει ότι η λογική του κοινωνικού εταιρισμού, των διαλόγων, των θετικών προτάσεων θα πρέπει να αντικατασταθεί από σκληρή και ανυποχώρητη αντιπαράθεση, μια μάχη θέσεων, σε όλα τα επίπεδα, ακριβώς για να μπορεί να επιτυγχάνονται στόχοι έστω και μικροί υπέρ των εργαζομένων.

Οι κινητοποιήσεις για το ασφαλιστικό μας διδάσκουν ότι ένα τέτοιο αίτημα για αλλαγή της νοοτροπίας με την οποία κατέρχονται τα συνδικάτα να παλέψουν τους στόχους τους είναι εκτός από επιβεβλημένη και ώριμη. Και αυτό δεν το λέμε εμείς. Το βλέπουμε πολύ καθαρό αφουγκραζόμενοι τη κατάσταση στους εργασιακούς χώρους, ιδιαίτερα από την διάθεση που δείχνουν οι νέοι μηχανικοί, το καταλαβαίνουμε από τις διαστάσεις και τη μαχητικότητα που έλαβε η απεργία της ΔΕΗ, των ΟΤΑ, των εργαζομένων στα λιμάνια, το βλέπουμε στην απονομιμοποίηση που έχει λάβει το νεοφιλελεύθερο πολιτικό πρόταγμα σε ευρύτατες μερίδες εργαζομένων και την αδυναμία που έχει ο αντίπαλος για να φέρει στο τραπέζι του διάλογο τους εργαζόμενους και να πείσει για περαιτέρω συμβιβασμούς και θυσίες. Εκεί βρίσκεται η δύναμή μας και η ελπίδα μας. Με τους αγώνες, τις απεργίες, με την ανασύνταξη ενός μάχιμου, διεκδικητικού, ανυποχώρητου εργατικού συνδικαλισμού, απέναντι σε μια κυβέρνηση που παραπαίει στον αυταρχισμό μπορούμε να κερδίσουμε και θα κερδίσουμε !

ΚΟΣΣΟΒΟ, ΜΑΚΕΔΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΚΥΠΡΟΣ (μέρος 2^ο)

Το Κόσσοβο είναι ιστορικά σερβική περιοχή, που με την ανάδειξη του αλβανικού μεγαλοϊδεατισμού (ήδη από τα μέσα του '70) και στα πλαίσια της εθνικής ισορροπίας στην ενιαία Γιουγκοσλαβία, απέκτησε αυτονομία. Αυτό επέτρεψε στην ηγεσία των Κοσσοβάρων να επιβάλλουν ένα αντίστροφο απαρχαίνι σε βάρος των Σέρβων. Σε όλη τη δεκαετία του '90 το υποτιθέμενο εθνικό κίνημα των Αλβανών του Κοσόβου είχε έναν σταθερό προσανατολισμό προς τον ιμπεριαλιστικό παράγοντα. Ιδίως με τον UCK που είχε και την χρηματοδότηση και έναν ανοικτά φιλοαμερικάνικο προσανατολισμό. Ο βομβαρδισμός της Γιουγκοσλαβίας το 1999 έγινε στο όνομα της μη αποδοχής από την Σερβία της απόσχισης του Κοσόβου, με αποτέλεσμα την δημιουργία ενός ιδιότυπου προτεκτοράτου στο Κόσσοβο με την παρουσία της KFOR και την ολοκλήρωση της εθνοκάθαρσης των εναπομεινάντων Σέρβων. Στο Κόσσοβο βρίσκεται σήμερα η μεγαλύτερη αμερικάνικη βάση στην Ευρώπη το Camp Bondsteel που εκτός των άλλων αποτελεί μέρος του δικτύου των μυστικών φυλακών και ανακρίσεων υπόπτων για τρομοκρατία.

Η αναγνώριση της απόσχισης του Κοσόβου αναιρεί κάθε αρχή εθνικής κυριαρχίας, διεθνούς δικαίου και της διπλωματίας που μετά το 1945 βασική αρχή ήταν η μη αλλαγή των συνόρων. Είναι φανερό ότι η αξιοποίηση των μειονοτήτων από τον ιμπεριαλισμό τελικά δεν σημαίνει αυτοδιάθεση των λαών αλλά υπονόμευση της εθνικής κυριαρχίας και δημιουργία προτεκτοράτων. Δεν μπορεί να έχει καμία στήριξη από τους λαούς, ο αντιδραστικός αλβανικός εθνικισμός, που ειδικά στο Κόσσοβο δεν έχει καμία σύνδεση με προοδευτικά αιτήματα και είναι συνδεδεμένος στο άρμα του ιμπεριαλισμού. Σε αυτούς που ονομάζουν τους δρόμους τους με ονόματα από τους σφαγείς των λαών και πανηγυρίζουν με την ασερέσσα δεν μπορούμε να δείξουμε καμία αλληλεγγύη.